

ad § 4.

Lovudkastet synes kun at have tænkt sig, at der vil kunne fremkomme Indsigelser med Hensyn til Fortegnens Indhold og Rigtighed. Det er imidlertid indlysende, at der ogsaa, uanset at Retsbetjenten ex officio har at vaage over Opfyldelsen af de ved Loven foreskrevne Former, fra de Mødendes Side kan reises Indsigelse imod Fortegnens formelle Affattelse, Varslet, Bekjendtgjørelsen med videre, og at disse da bør kunne finde deres retlige Afgjørelse ved et Decret af Retsbetjenten, hvilket naturligvis maa kunne være Gjenstand for Paaanfe. Selv derhos hvor de Indskalte udeblive, eller der ikke fremsettes Indsigelser fra de Mødendes Side, vil Dommerens Tilførsel til Protokollen i sit Væsen være et judicielt Decret, der giver den private Fortegnelse offentlig Retskraft, og da der ikke skjønnes tilstrækkelig Grund til at unddrage de i disse Forhold assagte Eragninger fra Prøvelse ved høiere Ret, bliver det nødvendigt, at Paragraphens Indhold forandres i Overensstemmelse hermed.

ad § 5.

Efter det ovenfor Udviklede vil den i Paragraphen omtalte Notering alene kunne finde Sted for Selveiendoms Vedkommende og for de enkelte Fæstesteder, som undtagelsesviis kunne have erholdt Conti i Registrene til Pantebøgerne, og Paragraphen maa derfor gives en Tilføielse i Overensstemmelse hermed.

Da de ved Placaten af 12te Marts 1828 foreskrevne Thinglæsninger skulle foregaae ex officio, medens det er overladt til Tiendetagerens Forgodtbeftindende, om han vil besørge nogen Thinglæsning, finder Udvalget det uhensigtsmæssigt at lade samme bortfalde

ad § 6.

Efter hvad Udvalget tidligere har bemærket om det Uforholdne og Uensigtsmæssige i, at Skjoder og Forhæftelsesdocumenter nødvendig skulle indeholde Bestemmelse om Tiendevederlaget, foreslaaer Udvalget, at Paragraphens første Punctum udgaaer, og at Begyndelsen af andet ændres i Overensstemmelse hermed.

Ved Omlægning af Fæstegods, med Hensyn

til hvilket Tiendebyrden er bleven konstateret i Overensstemmelse med Loven, vil en lige Fremgangsmåde være at iagttage, saaledes at der skeer Paategning paa Fæstebrevene herom, hvilken da i Medfør af Forordn. 25de Juni 1810 § 13 vil være at læse til Thinget.

ad § 7.

Da den ved Forordn. 25de Juni 1810 § 8 foreskrevne Forpligtelse for Hovedparcellen af en udstykket Gaard til at heste for Udrebelsen af den paa de mindre Parceller falvende Andeel af den paa hele Gaarden hvilende bestemte Tiendeafgift, naar denne svares i Korn, netop har været et af de virksomste Midler til at beskytte Tiendetageren imod den Usikkerhed, som Udparcellering kunde fremkalde, og medfører en Fordeel for Tiendeieren, som han har taget Hensyn til ved Tiendens Erhvervelse, forekommer det Fleertallet i Udvalget, at det vilde være urigtigt at give Ophævelsen af det nævnte Lovbud tilbagevirkende Kraft, saaledes som Udkastet foreslaaer. Vel er det nemlig saa, at det berører paa Eieren selv, om han vil anvende den Fremgangsmåde, som den paatænkte nye Lov vil føre ilive, og at der saaledes gives ham Valget imellem at beholde sine Tiender saaledes, som han nu har dem, eller at opnaa den formeentlig større Sikkerhed, som Loven aabner ham Udgang til, imod at han bringer Retten til at holde sig til Hovedparcellen som Offer, men det maa paa den anden Side ikke oversees, at det tillige antages for at være af offentlig Interesse, at der tilveiebringes Orden og Sikkerhed i Tiendeforholdene igjennem en Anvendelse af den nye Lov, og at saaledes ikke blot Valget for den Private kan blive vanstelt, men at den offentlige Interesse vil lide, dersom Valget falder derhen, at Eieren foretrækker den nuværende Tingenes Stand, og at saaledes den tilbagevirkende Kraft, som man vil give Lovbestemmelsen, turde blive til væsentlig Hinder for en almindelig Gjennemførelse af den Foranstaltning, som Lovudkastet stræber at iværksætte.

Drejer og Hansen ere ikke med Fleertallet enige i, at det vilde være ligefrem urigtigt at give Ophævelsen af § 8 i Forordn. 25de Juni 1810 tilbagevirkende Kraft, idet vi be-